

KRVAVÁ PANNA A VEĽKÝ ZLÝ VLK

Juraj Červenák

Rieka a lesná cesta sa vinuli vedno ako zaľúbené užovky. Hoci sa už dávno zotmelo, čiernovlasý jazdec na statnom vraníkovi a veľký čierny vlk stále napredovali.

Nemali žiadny zdroj svetla, ale oči im žiarili ako uhlíky v rozdúchanej pahrebe – vďaka kúzlam, ktoré im kolovali v žilách, obaja videli skoro ako vo dne.

Jazdec si podchvíľou vzdychol, zakaždým hlbšie a hlasnejšie. Vlka mu nevenoval pozornosť, nuž to napokon nevydržal.

„Skratka? Toto?“ Zohol sa pred konárom duba, ktorý sa snažil ponad cestu načiahnuť až nad kamenisté riečne koryto. Dubinu, bučinu a brezinu pozdĺž vody striedali na svahoch nad dolinou jedle, smrek, kde-tu borovice. „Si si istý?“

– *Už som ťa niekedy viedol zlou cestou?* – ozvalo sa mu v mysli. Takto sa vlk dohovárал – jeho myšlienky sa prenášali do cudzích hláv a budili v človeku dojem, že sa mu nevlúdne chrapľavé vrčanie rozlieva v mozgových záhyboch.

„Veď nevravím, že si zabľúdl. Len pochybujem, že ušetríme

nejaký čas, keď sa budeme trmácať cez túto divočinu, po odlah-
lých lesných prtiach.“

– *Nič sa neboj. Na Kančiu horu dorazíme o dva dni skôr, ako
keby sme šli po kupeckej ceste. Chceš sa stavať?*

„Nie.“

– *Lebo vieš, že prehráš. Vydrž ešte. Pred nami sú ľudské obydlia.*

„Odkiaľ vieš?“ Keď bolo treba, aj muž sa vedel s vlkom doroz-
rozumieť bez slov, iba myšlienkami. Teraz však nebolo treba.

– *Necítiš to?*

Jazdec nasal vzduch. „Čo?“

– *Hnoj.*

Súvislá lesná spleť sa začala trhať. Ukázali sa čistiny a lúky, vo
vzduchu naozaj zavoňal ovčí trus. Úzka dolina sa roztvorila ako
plodné lono, kopce so skalnatými vrcholcami ustúpili do strán.

– *Územie rodu Dobranov. Osadu nazývajú Dobroga. Aha, za
tamtými záhonmi a jablňami sa dvíhajú prvé strechy.*

„Bohom vďaka.“

– *Iste, chváľme bohov, to oni nás sem priviedli.*

Cesta sa na chvíľu odtrhla od rieky, prešla po kraji poľa na
úpätí miernej stráne, čo slúžila ako pasienok, a dospela k ľud-
ským príbytkom.

Dobroga nemala opevnenie, len pri ceste na kraji osady stál
vyrezávaný stĺp s kančou lebkou navrchu – zrejme mal chrániť
obydlia pred zlými silami a besmi. Ozrutný čierny vlk s horiacimi
očami popri ňom prešiel, akoby sa nechumelilo.

Kdesi za domami sa rozbrechal pes. Vlk zavetril.

– *Čudné.*

„Čo?“

– *Teplou stravou nás tu asi nepohostia.*

Čiernovlasý zdvihol hlavu. „Máš pravdu. Necítim dym
z ohnísk.“

Zastali pri prvej chatrči. Bola napoly zanorená v zemi a okra-
je slamenej strechy zrástli s dvorom. Dvere v trojuholníkovom
priečelí zostali otvorené dokorán, vnútri ticho a tma. Jazdec a vlk
prešli pohľadom po ďalších príbytkoch lemujúcich cestu. Všade
mŕtvo, dymníky studené.

Muž zosadol z koňa a z pošvy na ľavom boku pomaly vytiahol meč. Uprostred záštity z čierneho kovu sa šklabila démonická tvár s drobnými drahokamami namiesto očí. Keď čiernovlasý zovrel rukoväť v oboch dlaniach, kamene zažiarili červeným svetlom a popri čepeli preletel krvavý plameň. Čarodejník naširoko rozprestrel svoje vedomie a vnikol ním do najbližších domov.

„Všade prázdno,“ povedal po chvíli.

– *Aj v košiaroch a chlievoch, – potvrdil vlk. – Zostali len myši, zopár mačiek a to psisko, čo breše za humnami. Čo sa tu stalo? Nebadám žiadne stopy boja.*

„To ešte neznamená, že Dobrania neležia jeden cez druhého kdesi v jame. Mohla ich skosiť nejaká nákaza.“

– *Necítim smrad krvi a mŕtvych tiel. Ani náznakom. Vyzerá to, akoby sa celý rod zrazu zobral a odišiel. Aj s dobytkom a všetkým potrebným.*

Pohli sa.

Vlčie laby takmer nečujne cupotali po ceste, ktorá rezala Dobrogu napoly. Došli k ohybu rieky, do ktorého ústil potok pritekajúci zo severu. Nad sútokom stál dlhý podmurovaný zrub s bohato vyrezávaným priečelím. Dve temné postavy prešli po moste a dokorán otvorenými dverami nazreli do paloty. Všetko po starom – nikde ani živej duše a žiadne stopy po boji a zabíjaní, ba ani po inom umieraní.

„Sú preč,“ zašomral čiernovlasý. „Všetci niekam odišli. Ale prečo, Morenine kosti? Nevyzerá to, že by ich postihla neúroda.“

– *Možno sa niečoho báli.*

„Čoho? Už zo tri roky je široko-ďaleko pokoj, žiadne kmeňové vojny.“

– *Pravda. Nezvyčajne dlhé obdobie mieru.*

Vlk vošiel do zrubu, nepochybne sídla miestneho vladyku. Presnoril ho s ňufákom pri zemi, potom zase vybehol von a dôkladne oňuchal priedomie.

– *Je to nanajvýš pár dní.*

„Odkedy odišli?“

– *Hej.*

„Nebudú ďaleko. Vystopuješ ich?“

– *Mienil som vystopovať niečo pod zub.*

„To nechaj na mňa. Zisti aspoň, ktorým smerom sa vybrali.“

– *Aha. Je mi to jasné.*

„Čo?“

– *Nedáš pokoj, kým nevyňúraš, čo sa tu stalo.*

„Teba to nezaujíma? Ľudia predsa neopúšťajú svoje príbytky len tak bez príčiny. Možno ich postihlo niečo, s čím im vieme pomôcť. Alebo čo treba včas zastaviť, aby preto nenastalo sťahovanie ďalších rodov alebo celých kmeňov.“

– *Pokloňte sa, prichádza Rogan Nápomocný!*

„Zlostí ťa, že tá skratka nám nakoniec žiadny čas neušetrí.“

– *Teba zase mrzí, že sme sa nestavili.* – Vlk hlasno zavetril, potom opäť sklonil papuľu k zemi a prešiel po moste. Na druhom brehu sa po krátkom váhaní vydal proti prúdu rieky. Pritekala z východu, spomedzi husto zalesnených kopcov s kde-tu trčiacim skalným zubom.

Černokňažník vošiel do vladykovho zrubu a pustil sa do pátrania po zvyškoch zásob.

Cesta sa zmenila na hrboľatý chodník, rieka na potok zurčiaci v krivolakom koryte. Goryvľad spomalil a spozornel, sústredil všetky zmysly – aj tie, ktoré zostali jeho pozemským príbuzným odopreté. Oči mu blčali a ako napredoval, zdalo sa, že za nimi vejú ohnivé stuhy.

– *Braček?* – vyslal do noci.

Kým čakal na odpoveď, opatrne našlapoval ďalej. Dolina bola čoraz užšia, zrázy nad ňou strmšie.

– *Gorja.*

Hlas bol slabý, akoby doliehal z nesmiernej dialky, hoci vyvieľal z hlbín vlkovej mysle.

– *Sústred' sa, bratku, ledva ťa počujem.*

Dokázali sa takto spojiť aj na značnú vzdialenosť, stačilo naplno rozduchať moc Krvavého ohňa, zdedenú po Černobohovi, praotcovi rodu černokňažníkov. Rogan zabodol do zeme svoj

meč, božský Krutomor, pokľakol k nemu, oboma dlaňami zovrel rukoväť z čierneho kovu a spojil svoju vnútornú silu s divotvornými prúdmi pod povrchom.

– *Čo si našiel, Gorja?*

– *Niet pochýb, braček, Dobrania sa aj s dobytkom pobrali do vrchov. Ale prečo? Cesta je tu neschodná, kraj nehostinný.*

– *Veď vravím – utekali sa schovať.*

– *Neviem sa zbaviť pocitu, že za tým bude niečo iné.*

– *Gorja? Vnímam ťa len slabo. Akoby sa myšlienky medzi nami trhali.*

– *Hej. Čudné. Už toľkokrát sme sa zhovárali aj na väčšie vzdialenosti a počul som ťa celkom jasne.*

– *Myslíš, že nám niečo bráni?*

– *V tých kopcoch predo mnou niečo je. S každým krokom zreteľnejšie cítim čary, ktoré halia kraj. Čo ak Dobrania predsa len nepustili osadu z vlastnej vôle?*

– *Myslíš, že ich do hôr niečo... zväbilo?*

Goryvlad dorazil na miesto, kde sa nad chodníkom a potokom skáčucim po nepravidelných stupňoch vztýčili takmer kolmé útesy. Chcel do tej skalnej brány vojsť, ale znenazdajky sa zrazil s jednou labou natiahnutou dopredu. Srst' sa mu zježila, oči vzbĺkli. Stiahol tlapu a zaspätkoval.

– *Bratku?*

– *Gorja, počujem ťa zase o čosi slabšie.*

– *Zato tie čary sú čoraz silnejšie. Niekde vpredu cítim ich zdroj.*

– *Nevyvolali to Dobrania? Aby sa ochránili pred tým, čo ich vyhnalo z domovov?*

– *Pochybujem. Toto nevyzerá ako niečo, čo je schopný prebudiť hocijaký dedinský žrec. Akoby roklinu predo mnou zaliata huspenina. Ani Krvavý oheň tým nevie preniknúť.*

– *Velesove rohy, kde sa to v tých zapadnutých končinách zrazu vzalo?*

Goryvladove laby sa váhavo pohli medzi skaliská. – *Zistím to.*

– *Vydrž, Gorja! Radšej počkaj na mňa. Spolu zmôžeme viac.*

– *Najprv idem na výzvedy. Vyňuchám prameň tej moci.*

– *Nechod' tam, Gorja. Počuješ? Nechod' do úžlabiny! Vyžaru-*

jú z teba kúzla Krvavého ohňa. Keď nimi narušíš to magické pole, jeho pôvodca, človek či démon, môže zacítiť tvoju prítomnosť.

– To už zrejme zacítil tak či tak. Idem. Asi sa mi celkom stratíš.

– Gorja! – Už to bolo iba slabučké ševelenie, akoby sa Rogan pokúšal prekričať víchricu. – Nechod ďalej! Nevieme, čo ti tam hrozí. Preskúmame to spolu a...

Černokňažníkov hlas sa načisto vytratil a Goryvladove tlapy zacupotali na skalách v tiesňave.

Černokňažník so sklonenou hlavou zhlboka dýchal – potreboval chvíľu, aby sa spamätal z prenosu vedomia mimo telo. Keď otvoril oči, už boli matné. Vstal, vytrhol Krutomor z priedomia vladkyovho zrubu, ani neočistil hrot a ráznym krokom zamieril k svojmu vraníkovi. Zdalo sa mu, že medzi mozgom a zvyškom tela má napnuté struny a ktosi na ne brnká ostrým pazúrom. Opakované pokusy spojiť sa s Goryvladom skončili bez výsledku. Jeho vedomie narazilo na neviditeľnú hradbu, ktorá obklopovala východné vrchy. Goryvlad ňou prešiel a vzápätí ho tá záhadná sila pohltila. Akoby niečo zadusilo alebo – ešte horšie –, vstrebalo jeho moc.

Rogan prehodil uzdu cez tátošovu hlavu, chopil sa hrušky sedla a strčil chodidlo do strmeňa. Uprostred pohybu sa však zháčil a musel sa ovládnuť, aby nevrhol pohľad cez plece. V hlbine čiernych očí mu opäť zabľkotali červené plamene. Aby na sebe nedal nič znať, pomaly sa vytiahol do sedla a kolenami zľahka popchol koňa.

Ktosi ho pozoroval. O okraj černokňažníkovho vedomia sa obtrela myšliaca duša. Žiadna mačka, myš či opustený pes. Tento tvor vnímal samého seba, takže to mohol byť iba človek – alebo bytosť s myslením podobným ľudskému. Dívala sa spoza potoka, ktorý sa pred vladkyovým zrubom vlieval do riečneho koryta.

Rogan krokom mieril k lávke cez rieku, zdanlivo sa vracal rovnakou cestou, ktorou prišiel. Medzitým kútikom oka bleskovo fľochol cez potok. Za radom chatrčí sa černel zhluk košatých stromov; práve odtiaľ naňho neznámy hľadel.

Po moste už neprešiel – tesne pred ním ráznym ťahom uzdy

zvrhol vraníka k potoku, vykrikol a začrel päty do konských slabín. Kôň s hlasným zaerdžaním vyrazil, v spŕške vody preletel plytkým korytom a už sa hnal pomedzi chyže ku kraju osady.

Neznámy sa rozbehol medzi stromy. Černokňažník sklonil hlavu pred konármi a vzápätí sa zase vystrel na kruhovom priestranstve uprostred hája. Bolo to svätisko. V strede sa týčilo niekoľko stĺpových modiel s tvármi otočenými na všetky svetové strany.

Muž v prepásanej halene sa hodil na zem, akiste v obave, že naňho dopadne jazdcova zbraň či slučka povrazu. Černokňažník však precválal popri ňom a až na opačnom okraji posvätného kruhu pritiahol uzdu a obrátil koňa. Neznámy krepko vyskočil, prebehol k modlám a skrčil sa medzi ne. Čosi nezrozumiteľne drmolil, zrejme zariekanie proti zlým silám.

„Neboj sa,“ povedal Rogan a popohnal koňa do stredu svätyně. „Nie som nepriateľ, nemám v úmysle ti ublížiť.“

Muž zízal na ponurú siluetu s planúcimi očami a zjavne mal silné pochybnosti o jej neškodnosti.

Černokňažník zosadol. „Ver mi. Môžeme si pomôcť navzájom. Som Rogan z Kančej hory, možno si už o mne počul.“

Muž vytreštil oči ešte viac. „Vládca Krvavého ohňa.“

„Takže počul,“ prikývol Rogan. „Dobre. Tvoje meno?“

Neznámy spustil ďalší prúd šepotavých slov. Mal strapaté vlasy a dlhú bradu, no zatiaľ bez šedin a celkovo nevyzeral staro.

Rogan si vzdychol. „Neviem, aké zaklínadlá to tu odriekaš, ale musím ti povedať, že neúčinkujú. Vôbec. Keby v nich bola čo len štipka zázračnej moci, cítil by som to. Takže plytváš dychom. Radšej mi prezrad, ako sa voláš. No tak, neplánujem ťa zakliať.“

Muž zmlkol. Otáľal.

„Tak ako?“ posmelil ho černokňažník.

„Ži...“ Odkašľal si. „Žihar.“

„Žihar. Dobre. V posvätnom háji sa skrývaš náhodou alebo si jeho strážca?“

„Žrec. Som žrec.“

„Nie si na to trochu mladý?“ Podľa hlasu nemal Žihar ani tridsať rokov.

„Nedávno zomrel starý kňaz, ja som nástupca.“

„Chápem. Si tu sám?“

„Celkom sám. Posledný z Dobranov.“

„Čo sa prihodilo ostatným?“

Žihar opäť zaváhal, potom si čosi zašomral popod fúzy.

„Nerozumel som,“ urobil Rogan krok bližšie.

Žrec sa skrčil za modlou, ktorej spod vyrezávaných rúk skrížených na prsiach trčal snop suchého žita. „Krvavá panna,“ hlesol.

„Krvavá panna?“

„Všetkých uhranula a odviedla do hôr. Na Sokolí vrch. Tam má hniezdo.“

Černokňažník zamyslene pokýval hlavou. „Počuj, nemáš niečo na zjedenie? Alebo glg medoviny? Sadneme si a všetko mi rozpovieš, čo ty na to?“

Žrec ešte chvíľu civel na temnú postavu v chabom svite hviezd. Potom si sťažka vzdychol a konečne vystúpil spod ochrany drevených božstiev.

„Najprv sa stratila Ľubiša, vladykova dcéra,“ súkal zo seba Žihar. „Dievča utešené, šikovné. Akurát sa dostalo do veku, keď už je načase poslať vienok dolu potokom...“

Rogan naňho pozrel. Bradáč sa zarazil a radšej priložil za hrst jedľových triesok do ohniska, z ktorého práve vyskočili prvé plamene. Sedeli v žrecovom príbytku za posvätným hájom. Zo stien civeli vyrezávané tváre s vypúlenými očami a rozďavenými ústami. Vnútri to páchlo, akoby tam niekto zabudol kotol krvi. Pred niekoľkými dňami.

„Kde sa stratila?“ spýtal sa černokňažník, hoci tušil odpoveď.

„Vo východnej vrchovine. Z času na čas tam chodievala k starej matke, ctihodnej Viklici, čo býva na úpätí Sokolieho vrchu. Nosila jej jedlo a vedma jej za to vždy nabalila kadejaké bylinky, odvary a masti pre celý rod.“

„Hádam, že k vedme sa chodí tou roklinou, ktorou priteká rieka,“ kývol Rogan hlavou cez zrubenú stenu na východ.

Žihar pritakal. „Lubiša sa do večera nevrátila. Nikto si z toho nerobil ťažkú hlavu, neraz u starej matky prenocovala. No keď sa neukázala ani nasledujúci deň, vладыka Stražibor a jeho žena sa začali o dcéru báť. Ráno si vладыka zavolał jedného člena svojej družiny, kázal mu ozbrojiť sa a zájsť do tiesňavy pod Sokolím.“

„Ani ten sa nevrátil,“ predvídal Rogan.

„Vrátil, ešte toho dňa podvečer,“ prekvapil ho žrec. „No neprinesol dobré správy. Vraj našiel Viklicin príbytok prázdny, ohnisko vyhasnuté a studené. Po dievčati a starkej ani stopy. Prehľadal okolie, roklinu aj chodník na Sokolí, ale nikde nikoho. Ani krv či útržky šiat, žiadny dôkaz, že ich napadla divá zver alebo postihlo iné nešťastie. Akoby sa obe pod zem prepadli. Stražibor sa zhrozil. Ani nepočkal do rána, zvolal svoju družinu a proti noci vyrazili k Sokoliemu vrchu.“

Žihar sa odmlčal a hoci hľadel do plameňov, tvár mu potemnela. Černokňažník mu vrátil krčah s medovinou.

„Dva dni po nich nebolo ani chýru,“ nadviazal mladý žrec, keď sa napil. „Obávali sme sa najhoršieho. Lenže potom sa vrátili.“

„Kto?“

Žihar úkosom opäťoval jeho pohľad. „Všetci. Lubiša, jej otec, celá družina.“

Rogan zdvihol obočie. „Živí a zdraví?“

„Živí určite. Či zdraví... Tým by som si nebol až taký istý. Tak či onak, ukázali sa uprostred noci a rázne všetkých zburcovali. Precitol som na ruch a brechot psov, zašiel na druhý koniec hája a odtiaľ sa díval, ako vладыkovi muži obchádzajú domy, všetkých budia a zvolávajú do hlavnej paloty. Mužov, ženy, deti, starcov, bez výnimky. A veru nikoho neprosili, pustili sa do toho zhurta a nebrali ohľady – keď sa niekto príliš vypytoval alebo vzpíeral, obchytil násadou oštepú. Jeden člen družiny sa vybral aj k mojej chyži, ale už som šípil niečo zlé, nuž som vyliezol do rázsochy duba v svätobore. Nenašiel ma. Zo skrýše som sa díval, ako Dobrania pod dozorom ozbrojencov vchádzajú do vладыkovho zrubu. Keď sa po chvíli zase vynorili, boli... inakší.“

„Inakší?“